

Pääkirjoitus

Auttaako tutkittu tieto kliinisen työn tekijää ja palaavatko kliinisessä työssä tehdyt havainnot tutkimuksen kohteiksi?

Tieteen ja tieteellisen tutkimuksen tilaa ollaan juuri nyt määrittelemässä uusiksi niin kotimaassa kuin kansainvälisestikin. Entinen demokraattisen lännen johtovaltio Yhdysvallat tuottaa hämmennystä kansainväliseen tiedeyhteisöön. Tämä lausuma on syytä rajata liittovaltion nykyiseen hallintoon, jotta ei sortuisi yleistämään sitä kansakuntaan tai koko maan väestöä koskeväksi. Tosiasia kuitenkin tiedemaailman näkökulmasta on se, että kyseinen hallinto on alkanut sensuroida tasa-arvoon liittyvien teemojen ja etenkin joidenkin avainsanojen käyttöä tutkimusrahoituksen hakemuksissa ja tutkimussuunnitelmissa. Uutinen levisi ensin Yhdysvaltoja koskevana, mutta varsin lyhyen odottelun jälkeen kävi ilmi, että muun muassa Fulbright-rahoituksen myöntäminen saattaisi estyä väärin sanojen käytön vuoksi. Tällainen päätös koskee ensisijaisesti yhteiskuntatieteitä ja ihmistieteitä ylipäätään. Tämä kaikki ajoittuu varsin lähelle sitä, kun varapresidentti Vance kävi EU:n kokouksessa haukkumassa eurooppalaisen sananvapauden tilan poliittisen sääntelyn ja vastaavien asioiden vuoksi.

Mikäli luit tuon edellä olevan tekstin, se tarkoittaa, että olet ryhtymässä lukemaan *Perhe- ja pariterapialehden tutkimus & kliininen käytäntö -suhdetta käsittelevää teemanumeroa*. Tämän lehden tekoa eivät ole olleet ohjaamassa poliittiset päättäjät eivätkä heidän intohimonsa arvioida tutkimisen mahdollisuuksia, jotka lähtevät lausutuista turvallisuusintresseistä tai kätkeyimmistä mielihaluista. Tavoitteena oli selvästi saada rakennetuksi jotakin kuvaa tutkimuksen eri suuntausten ja painopistealueiden roolista psykoterapian kliinisen käytännön kannalta. Lehden näkökulman huomioiden tämä korostui erityisesti systemisten terapioiden eli perhe- ja pariterapian niin tutkimuksen kuin kliinisen käytännön kannalta.

Numeron toteuttaminen alkoi lehden toimitusneuvoston kokouksen päätöksellä jo vuonna 2023 ja sen esittämään kutsuun oli helppo vastata myöntävästi. Oma tuntumani on ollut se,

että jossakin perheterapian kehitysvaiheessa oli eräiden kansainvälisesti merkittävien auktoriteettien parissa selkeää tutkimuskielteisyyttä ja ivallistakin suhdetta tutkimukseen.

Vuosikymmenten kuluessa tämä asenne on suurelta osin kadonnut ja myös systeemisten hoitomuotojen kohdalla tutkimukselle on muovautunut myös kliinisen työn kannalta uusia näkökulmia ja uutta tietoa tuottava rooli.

Osa tätä roolin kiinnostavuutta on Jerry Galen jo yli 30 vuotta sitten otsikoimassa artikkelissa: *When Research Interviews are More Therapeutic Than Therapy Interviews*.¹ Artikkelin julkaisu osui ajallisesti varsin lähelle sitä, kun yhdeksi perhe- ja pariterapian ohjaavaksi ajattelumalliksi oli tullut tietämättömyyspositio. Voikin olettaa, että kun tietoa kootaan tieteellistä tutkimusta varten, tavoitteena on saada laajaa aineistoa tutkimusteemaa rikastamaan, kun taas kliinisessä työssä on useita tunnistettuja ja tunnistamattomia rajoitteita ja intressejä, jotka ohjaavat salakavalasti kliinikon ajattelua.

Valitettavaksi puutteeksi lehden kannalta osoittautui viime hetkellä se, että toivottua määrällisen tutkimuksen näkökulmia painottavaa artikkelia ei saatu tähän mukaan. Haluan kuitenkin mitä lämpimimmin kiittää panoksensa ja osaamisensa antaneita *Katriina Kuusta, Petri Myllyniemeä, Jarl Wahlströmiä, sekä Katja Kurria ja Timo Sampolahtea.*

Antoisia ja inspiroivia lukuhetkiä toivottaen

Jyväskylässä 5.3.2025

Aarno Laitila, Professori emeritus

¹ Gale, J. (1992). *When Research Interviews are More Therapeutic Than Therapy Interviews*. *The Qualitative Report*, 1(4), 1-4. Retrieved from <https://nsuworks.nova.edu/tqr/vol1/iss4/>.